

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodnicząca	SSA Nadzieja Surowiec (spr.)
Sędziowie	SSA Halina Czaban SSA Leszek Kulik
Protokolant	Agnieszka Rezanow-Stöcker

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Janusza Kordulskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2013 r. sprawy:

1) **M. M. s. M.** oskarżonego z art. 247 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2) **J. S. s. A.** oskarżonego z art. 247 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 13 grudnia 2012 r. sygn. akt II K 112/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońców adw. A. W. i adw. W. K. po 738 złotych, w tym po 138 złotych podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonych z urzędu przed sądem drugiej instancji;

III. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 13 grudnia 2012r. uznał oskarżonych za winnych:

M. M. za winnego tego, że: w okresie od 22.06.2011r. do 13.07.2011r. na terenie Aresztu Śledczego odbywając karę pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy w okresie przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności działając wspólnie i w porozumieniu z skazanym J. S. znęcał się psychicznie i fizycznie nad współosadzonym J. K. w ten sposób, że wykorzystując przewagę fizyczną i psychiczną oraz zastraszając krzykiem, zmuszali pokrzywdzonego do wykonywania wyczerpujących ćwiczeń fizycznych wbrew jego woli, zmuszali do nieprzestrzegania regulaminu dotyczącego zachowania się skazanych w trakcie wizytacji celi przez funkcjonariuszy Służby Więziennej, jeden raz zmusili do onanizowania się w ich obecności

J. S. za winnego tego, że: w okresie od 22.06.2011r. do 13.07.2011r. na terenie Aresztu Śledczego odbywając karę pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy w okresie przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności działając wspólnie i w porozumieniu z skazanym M. M. znęcał się psychicznie i fizycznie nad współosadzonym J. K. w ten sposób, że wykorzystując przewagę fizyczną i psychiczną oraz zastraszając krzykiem, zmuszali pokrzywdzonego do wykonywania wyczerpujących ćwiczeń fizycznych wbrew jego woli, zmuszali do nieprzestrzegania regulaminu dotyczącego zachowania się skazanych w trakcie wizytacji celi przez funkcjonariuszy Służby Więziennej, jeden raz zmusili psychicznie do onanizowania się w ich obecności a ponadto J. S. naruszał nietykalność cielesną pokrzywdzonego oraz naruszał prawidłowe czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu w ten sposób, że wykorzystując zastraszanie J. K. uderzał pokrzywdzonego w specjalny sposób plastikową łyżeczką w końce palców powodując wybroczyny i ból, oraz jeden raz dokonał uszkodzenia czynności narządów ciała w ten sposób, że bił go pięściami po klatce piersiowej, ramionach, udach oraz groził pobiciem pokrzywdzonemu w przypadku zgłoszenia faktu znęcania się nad jego osobą funkcjonariuszom służby więziennej

i za to na mocy art. 247 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazał ich:

- J. S. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

- M. M. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Zwolnił oskarżonych od opłaty i kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego **M. M.** zgodnie z art. 427 § 2 i 438 pkt 3 k.p.k., zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. M. i współoskarżonego J. S., zasugerowaniu się przez Sąd i obdarzeniu wiarygodnością zmiennych zeznań pokrzywdzonego J. K., tym samym uznaniu przez Sąd I instancji, iż oskarżony M. M. wspólnie i w porozumieniu ze skazanym J. S. znęcał się psychicznie i fizycznie nad współosadzonym J. K., co w rzeczywistości nie miało miejsca i doprowadziło do niesłusznego uznania winy oskarżonego i wymierzenia mu kary.

Powołując się na powyższe oraz art. 427 § 1 i 437 k.p.k., obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Obrońca oskarżonego **J. S.** na podstawie art.438 pkt 2 i 3 kpk zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść przez uznanie, że oskarżony J. S. dokonał przypisanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art.247§1 kk

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, a to :

a) art. 5§2 kpk, przez rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

b) art. 7 kpk, poprzez dokonanie przez Sąd dowolnej - z naruszeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasad logicznego rozumowania - oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków : J. K., R. K., M. G., K. U., G. M., J. M., S. W. i uznanie, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynu z art.247§i kk w zw. z art.64§i kk, podczas gdy zebrane dowody nie pozwalały na sformułowanie takiej oceny.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanego mu czynu, ewentualnie, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Suwałkach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje są bezzasadne w stopniu oczywistym, wobec czego nie mogły zasługiwać na uwzględnienie.

Treść środków odwoławczych jak i ich argumentacja wskazuje, że zawierają one tę samą treść merytoryczną, a zatem możliwe jest łączne ustosunkowanie się przez Sąd Apelacyjny do postawionych w apelacjach zarzutów.

Nie można podzielić zarzutów apelacji, że sąd orzekający dopuścił się obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, jak też żeby dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia.

Kompleksowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi bowiem do wniosku, że ustalenia faktyczne, jakie na jego podstawie poczynił sąd okręgowy, są prawidłowe i odpowiadające tym dowodom. Sąd ten przeprowadził wszystkie niezbędne dla prawidłowego wyrokowania dowody i tak zgromadzony materiał dowodowy ocenił w sposób wszechstronny oraz pozbawiony błędów natury faktycznej czy logicznej. Dokonana ocena jest zgodna z dyrektywami wyrażonymi w art. 7 kpk i w żaden sposób nie można uznać jej za dowolną.

Jeśli chodzi o zarzut naruszenia art. 5§2 kpk (apelacja obrońcy oskarżonego J. S.), naruszenie tego przepisu wchodzi w grę tylko wówczas, gdy wystąpiły nie dające się usunąć wątpliwości i zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego, jak też wtedy, gdy powinny się pojawić i nie zostały dostrzeżone. Apelujący, poza gołosłownym wskazaniem na naruszenie wymienionego wyżej przepisu przez Sąd Okręgowy, nie wykazał żadnej z tych sytuacji i żadna zresztą w przedmiotowej sprawie nie zachodziła.

Bez wątpienia kluczowe znaczenie w sprawie miały zeznania pokrzywdzonego J. K.. To one stanowiły podstawę dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych.

Rzeczywiście, co podnoszą skarżący, na pewnym etapie postępowania zeznania obciążające oskarżonych zostały odwołane (k. 78). Przy czym podane przez niego w toku dalszego postępowania (k. 386) powody odwołania, wydają się w świetle całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uwarunkowań związanych z odbywaniem kary i wzajemnych relacji między skazanymi, przekonujące i zasługujące na uznanie.

Sąd I instancji zeznania pokrzywdzonego poddał gruntownej i wnikliwej analizie, oceniając je w kontekście całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Pamiętać należy, że zeznania pokrzywdzonego nie są jedynym dowodem w sprawie.

Istotnym dowodem je potwierdzającym są zeznania funkcjonariuszy Aresztu Śledczego w S. M. G., M. C. i R. K.. To im podczas nadarzającej się sposobności, a mianowicie w czasie spaceru, pokrzywdzony zgłosił fakt znęcania się nad nim przez współosadzonych. W toku dalszych prowadzonych w jego sprawie czynności opisał w szczegółach formy i przejawy tego znęcania. Świadkowie nie poprzestali na wysłuchaniu pokrzywdzonego, a dokonali oględzin jego ciała, dostrzegając ślady uderzeń w postaci siniaków i wybroczyn krwawych.

Opis stwierdzonych u pokrzywdzonego obrażeń, jak też możliwy mechanizm ich powstania, zawarty jest w opinii sądowno-lekarskiej (k. 101), której trudno zarzucić brak obiektywizmu.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd I instancji dysponując takim materiałem dowodowym miał pełne prawo przyjąć, że znęcanie się przez oskarżonych P. S. i M. M. nad współosadzonym J. K. w formie przyjętej w przypisanym czynie miało miejsce.

Brak jest zatem podstaw do zaaprobowania zarzutu o błędzie w ustaleniach faktycznych.

Odnosząc się do pism oskarżonych i zawartej w nich treści stwierdzić należy, że podobnie jak apelacje obrońców będących polemiką z ustaleniami Sądu I instancji nie zawierają one żadnych argumentów, które mogłyby podważyć stanowisko sądu zawarte w zaskarżonym wyroku ponad te, które były przedmiotem analizy i oceny sądu orzekającego.

Treść pisma M. M. (k. 968-9) nazwanego zażaleniem na wydanie wyroku skazującego tak naprawdę nie kwestionuje rozstrzygnięcia sądu, a poprawność prowadzonego przez prokuratora postępowania i jego kompetencje zawodowe, polemizując przy tym z treścią złożonych przez funkcjonariuszy Aresztu Śledczego zeznań w kwestiach nie należących do istoty sprawy, a rozmieszczenia w celach radiodbiorników.

Pisma oskarżonego J. S. (k. 997, k. 998-9, k. 1000-1, k. 1027-31) nazwane „wniosek dowodowy” nie wskazują na żadne dowody, a stanowią polemikę z oceną dowodów i ustaleniami sądu.

Odnosnie zaś żądania sprawdzenia w aktach osobowych wniosków karnych stwierdzić należy, że akta sprawy zawierają kserokopie akt osobowych oskarżonych, które to zostały ujawnione przez sąd i zaliczone w poczet dowodów jak też opinie o osadzonych z Aresztu Śledczego, w których zawarte są informacje zarówno o stosowanych wobec oskarżonych karach jak i nagrodach.

Z podanych wyżej względów Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniesionych apelacji i zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny utrzymał w mocy.

Sąd kierując się treścią art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, iż z uwagi na ich sytuację materialną uiszczenie kosztów byłoby dla nich zbyt uciążliwe.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie §14 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. (Dz. U. Nr 163 poz. 1348).

N.